



Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: SFs valgprogram til EF-valget

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1979

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Prislister 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 3

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 4

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 5

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 6

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 7

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 8

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 9

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 10

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 11

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 12

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 13

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 14

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 15

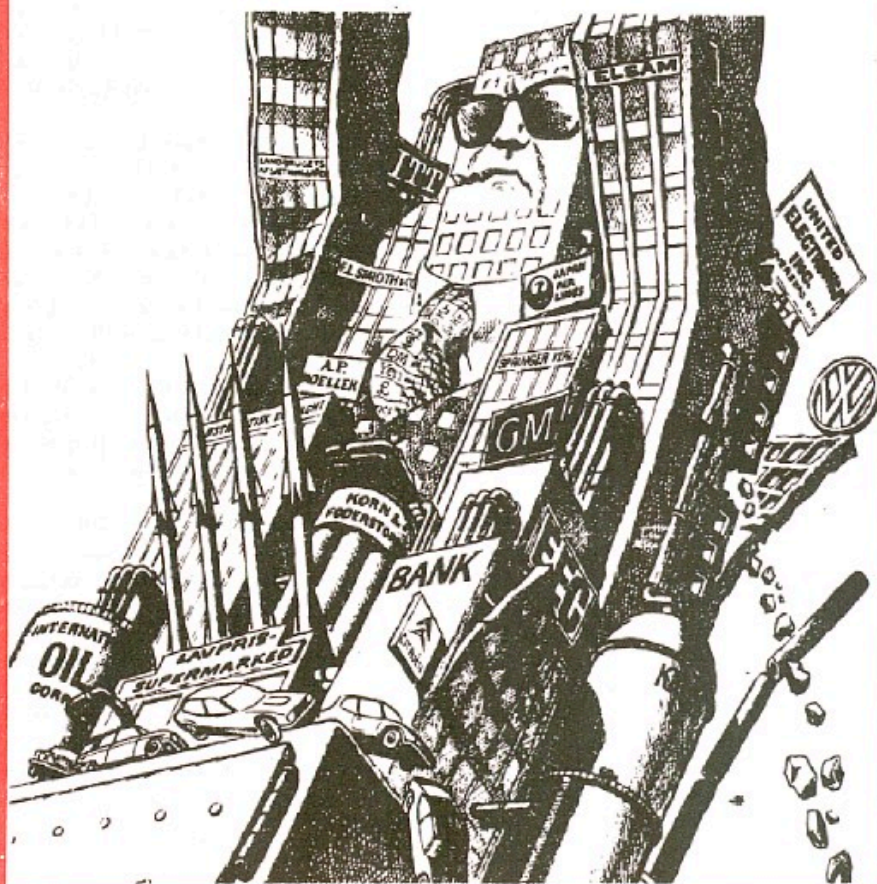
[SFs valgprogram til EF-valget](#) 16

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 17

[SFs valgprogram til EF-valget](#) 18

17 SEP 1979

SFs valgprogram til EF-valget 1979



Den historiske udvikling

Baggrunden for dannelsen af EF skal søges tilbage til tiden umiddelbart efter afslutningen af Anden Verdenskrig.

De vesteuromæriske lande var efter krigen præget af økonomisk stagnation, industriel underlegenhed i forhold til USA og en vis social uro. En række økonomiske og politiske foranstaltninger, der blev gennemført til at råde bod herpå i årene efter krigen, og som var en slags forløber for EF, var først og fremmest betinget af det amerikanske og vesteuropæiske borgerskabs interesser.

Som middel mod den økonomiske stagnation ydede USA betydelige midler gennem den såkaldte Marshallhjælp mod, at de vesteuropæiske lande langsomt fjernede told- og importrestriktioner, og at de vesteuropæiske lande koordinerede deres økonomiske politik gennem OEEC. Alt sammen til gavn for amerikansk handel og økonomisk indflydelse. Endvidere skulle disse økonomiske foranstaltninger bidrage til at fjerne baggrunden for den sociale uro, som kunne fremme de kommunistiske partiers udbredelse, specielt i Italien og Frankrig.

USA var også interesseret i det vesteuropæiske samarbejde som en modvægt mod Sovjetunionen. Dette skete både via Nato, OEEC og til dels via Kul- og Stålnationen, som skulle skabe både et fælles marked og samordne produktionen af kul og stål.

Kul- og Stålnationen blev oprettet i 1952 som det første af de europæiske fællesskaber. I 1958 fulgte Det europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) og Det europæiske økonomiske Fællesskab (EØF), der oftest er blevet benævnt som Fællesmarkedet. Disse tre fællesskaber, hvoraf EØF afgjort er det vigtigste, benævnes under et som De europæiske Fællesskaber (EF).

Det vesteuropæiske borgerskab havde helt klart sammenfaldende interesser med det amerikanske borgerskab hvad angår bestræbelser på at fjerne told og importrestriktioner, at fremme et økonomisk opsving, at undgå social uro og at etablere en blok vendt mod Sovjetunionen.

For det vesteuropæiske borgerskab gjaldt det endvidere, at man ønskede at opbygge en stærk selvstændig vesteuropæisk kapital, som bl.a. skulle kunne klare sig i konkurrencen med de amerikanske multinationale selskaber.

Endvidere kan man heller ikke se bort fra, at det for en del af det vesteuropæiske samarbejdes »fædre« spillede en rolle, at man via et snævert vesteuropæisk samarbejde kunne undgå en gentagelse af hidtidig europæisk stridighed, der bl.a. havde resulteret i Anden Verdenskrig. Dette ønske om europæisk samarbejde ud fra en politisk begrundelse umiddelbart efter krigen har mange siden søgt at bygge videre på, selv om drivkraften i dag i EF og i udbygningen af EF ubetinget er bestemt af kapitalens interesser.

Fællesmarkedets (EØF) oprettelse i 1958 var en videreførelse af Kul- og Ståunionen. De nationale skranker hindrede i vid udstrækning omdannelsen af den vesteuropæiske kapitalisme. Den europæiske kapital og de amerikanske multinationale selskaber havde vanskeligt ved at udvide aktiviteterne på grund af national protektionisme fra de enkelte staters side. Toldbarriererne og nationale støtteordninger gjorde, at konkurrencen blev »forvredet« med det resultat, at den internationale kapital ikke i tilstrækkelig grad kunne slå igennem, og frihandlen ikke kunne sikres.

Etableringen af et stort marked med arbejdskraftens, kapitalens og varernes fri bevægelighed og den fri etableringsret som grundlag var således fundamentet for EØFs oprettelse. Hertil skal lægges, at mulighederne for en billig råstofimport til Vesteuropa svækkedes betydeligt med de vesteuropæiske koloniers løsrivelse. EF må derfor også ses som et forsøg på at skabe en stærk vesteuropæisk enhed overfor råstofleverandørerne i u-landene og at sikre et marked til afsætning af færdigvarer.

Umiddelbart efter Anden Verdenskrig var tankerne om en europæisk økonomisk og politisk union ret fremherskende. Men i forbindelse med udformningen af det konkrete samarbejde f.eks. ved dannelsen af Kul- og Ståunionen og EØF trådte disse tanker naturligt nok i baggrunden. Nu drejede det sig om at komme i gang med et konkret samarbejde, og så måtte tankerne om en union vige indtil videre, men for mange betød det ingenlunde, at de var glemt. Tværtimod regnede mange med at det konkrete samarbejde vedrørende kul og stål, landbrug og handel før eller senere ville resultere i en økonomisk og politisk union.

Og efterhånden som EF har udviklet sig er tankerne om en speciel økonomisk-monetær union blevet stærkere. En sådan union vil forstærke koncentrationstendenserne, idet medlemslandene får spillet et væsentligt kort ud af hænderne, nemlig muligheden for at favorisere den nationale kapital i forhold til de andre medlemslandes. Den såkaldte Werner-rapport fra 1970



lagde op til en sådan stramning af EF-grundlaget. Men modsætningerne mellem nationerne og de forskellige kapitalinteresser har indtil nu betydet, at disse planer ikke er blevet ført effektivt ud i livet.

Dog ser der ud til med det nye valutariske samarbejde i forbindelse med EMS at være kommet gang i bestræbelserne igen. De direkte valg til EF-parlamentet skal f.eks. ses som et forsøg på at give EF en »demokratisk facade« således at befolkningerne i Europa for fremtiden menes lettere at ville acceptere integration og suverænitetsafgivelse.

Kapitel 2.

Den økonomiske politik

EF-tilhængerne sikrede sig ved folkeafstemningen i 1972 et flertal ved at skabe indtrykket af, at Danmark var sikret en tryk økonomisk fremtid, hvis vi blev medlemmer af Fællesmarkedet. Medlemskabet har på ingen måde levet op til disse forventninger, ligesom udviklingen i mange tilfælde er gået stik imod de løfter, der blev givet før 2. oktober 1972.

Medlemskabet har endvidere på en række områder skadet den danske samfundsudvikling.

2.1. Generel økonomisk politik.

Den kapitalistiske krise som har ramt hele den vestlige kapitalistiske verden, herunder også EF-landene, har naturligvis fået en afgørende betydning for den økonomiske politik, som de enkelte medlemslande har ført — såvel som for den økonomiske politik EF-kommissionen har anbefalet medlemslandene at føre. Herhjemme har man søgt at løse krisen på traditionel vis ved at lade lønarbejderne undgælde. Dette viser sig f.eks. ved at man har ført indkomspolitik (læs lønpolitik) som har haft ét formål, nemlig at sikre kapitalejernes profit ved at mindske lønarbejdernes realløn. En sådan indkomspolitik kan ganske vist forbedre betalingsbalancen, men til gengæld vil arbejdsløsheden vokse. Derfor har SF hele tiden afvist indkomspolitik. Det interessante i denne sammenhæng er, at indkomspolitikken, som den er ført herhjemme, ganske nøje svarer til den krisepolitik, der føres i de store EF-lande, og som EF-kommissionen også anbefaler medlemslandene at føre..

Og med etableringen af EMS har EF fået et nyt middel i bestræbelserne på at koordinere den økonomiske politik i medlemslandene.

2.2. Landbrugspolitik



Også EFs landbrugspolitik er blevet brugt som instrumenter i den økonomiske politik. På landbrugsområdet har man forsøgt at fremme landbrugsproduktionen mest muligt ved hjælp af forskellige tilskudsordninger. Resultatet har været overproduktion på en lang række områder; smørbjergene og mælkesøerne opstod. Dette har også — bl.a. her i landet — ført til destruktion af fødevarer for offentlige midler. Samtidig med at størstedelen af verden sulter. EFs landbrugspolitik har altså medført et helt og aldeles meningsløst spild.

Et afgørende argument for den danske indtræden i EF var ønsket om at sikre dansk landbrug en større indtjening på landbrugseksporten. De nuværende landmænd har ganske vist fået deres fortjenester forøget i kraft af EF-medlemsskabet. Men dansk landbrugs fremtid falder ikke sammen med de nuværende ejeres interesser. Generationsskiftet er afgørende for dansk landbrugs fremtid. Fællesmarkedet har sinket generationsskiftet, ikke mindst i kraft af den høje kornpris, som har gjort det muligt for mange ældre at fortsætte som landmænd med passiv korndyrkning. Gevinsten til de nuværende landmænd har omsat sig i ejendomspriser, der nu er så høje, at der sættes spørgsmålstegn ved familiebrugets fremtid i dansk landbrug.

Før den danske indtræden i EF blev det lovet, at alle landmænd ville få lige vilkår i EF. Dette løfte er ikke holdt. Tværtimod yder andre EF-lande national støtte til deres landbrug i stigende omfang. Hver gang, EF giver 1 krone ud til landbrugsstøtte, giver de andre medlemslande et tilsvarende beløb ud i national støtte.

EFs landbrugsordninger har været for stive til at kunne tilpasse sig de svingninger i valutakruserne, som er fulgt med den internationale, økonomiske krise. Ordningen med monetære udligningsbeløb, som skal prøve at holde sammen på landbrugsordningerne, er imod danske interesser. Den har reelt op delt EF i en række beskyttende områder, hvor danske landbrugsvarer skal erlægge afgifter, når de eksporteres til Tyskland og Holland. De danske markedsandele på det tyske og hollandske marked er derfor faldende. Samtidig er tysk og hollandsk landbrugseksport favoriseret i kraft af de monetære udligningsbeløb, således at dansk landbrug har sværere ved at klare sig på det engelske marked.

Også her tabes markedsandele. Skiftende regeringer har ikke magtet at ændre dette system, der samtidig er så udgiftskrævende, at det er en tung byrde for EFs forbrugere og skatteydere.

2.3. Fiskeripolitik

Problemerne omkring fiskeripolitikken i EF-regi viser at forskellige nationale interesser for alvor støder sammen. Og sam-

tidig viser den engelske enegang på fiskeriområdet, som bl.a. virker hæmmende for det danske fiskeris udviklingsmuligheder, noget om stormagtsdominansen i EF. Alene det, at englænderne har fået lov til at føre en sådan politik, som de hidtil har gjort, viser noget om, at store økonomiske interesser tilgodeses frem for mindre. Og det danske fiskeri er foreløbig taberen i dette stormagtsspil.

2.4. Kapitalens og arbejdskraftens frie bevægelighed

Den allerede i Romtraktaten fastslåede frie bevægelighed for arbejdskraft og kapital har haft en lang række uheldige konsekvenser for lønarbejderne. Herhjemme har vi f.eks. set hvorledes arbejdskraftens fri bevægelighed har medført, at multinationale firmaer har kunnet bryde overenskomstmæssige aktioner ved at flytte udenlandske strejkebrydere til Danmark. Endvidere kan arbejdskraftens fri bevægelighed medføre øget arbejdsløshed i EFs udkantsområder, idet denne fri bevægelighed kan bruges til at flytte arbejdskraften frem og tilbage, alt efter hvor kapitalen nu har brug for den. Dette forstærkes af kapitalens fri bevægelighed og den fri etableringsret, der netop betyder at der kan ske en kraftig koncentration, af kapital og virksomheder i bestemte områder, og så bliver lønarbejderne jo nød til enten at følge efter — eller at blive arbejdsløse. Dette har også konkret vist sig i sammenhæng med EFs bestemmelser om, at licitationer over 7 mill. kroner skal udbydes i EF-licitation. Det har i flere tilfælde medført at udenlandske virksomheder har fået arbejde i Danmark. Disse firmaer har ofte medført deres egen udenlandske arbejdskraft, hvorved arbejdet ikke har modvirket arbejdsløsheden herhjemme. Det samme kan omvendt gøre sig gældende i andre EF-lande. Derved er endnu et økonomisk instrument taget ud af de nationale regeringers hænder, og det bliver sværere at bekæmpe arbejdsløsheden. Samtidig med at lønarbejdernes aktionsmuligheder naturligt indskrænkes, når dels udbuddet af arbejdskraft til de enkelte projekter bliver større, og når de dels kan risikere at blive tvunget til at flytte frem og tilbage over landegrænserne i EF. Det bliver uligt sværere at stille en effektiv fagorganisering på benene.

2.5. Jorden

EFs regler for fri etableringsret har skabt risiko for, at dansk jord overgår på udenlandske hænder i erhvervsøjemed. De nuværende landbrugslove har ikke gjort denne risiko mindre.

2.6. Bureaukratiet

EF-medlemsskabet har gjort EFs magtfulde bureaukрати til en del af samfundslivet. EF-bureaukratiet er en stat i staten. Det er lukket, offentlighed i forvaltningen kendes ikke, og demokratisk kontrol er et ukendt begreb.

Embedsmandskorpset er opbygget i en næsten militær rangforordning, med magtfulde og højtlønnede chefer i spidsen. Det

- har medført, at hidtil usete papirmængder og kringlede arbejdsgange er blevet os påtvunget, idet al forvaltning er blevet stærkt formaliseret.
- 2.7. Kvindernes stilling** Kvindernes uligestilling i EFs andre medlemslande er større end i Danmark. Den patriarkalske holdning er langt mere udpræget og den økonomiske og kulturelle frigørelse er mindre. Dette afspejler sig tillige i den kvindediskriminering, der foregår i Rådet, Kommissionen, EF-parlamentet og i de øvrige EF-organer. Også af disse grunde er vi imod integrationen. Jo mindre undertrykt — jo bedre i stand til at hjælpe kvinderne i de andre EF-lande.
- 2.8. Svindel** EFs bureaukratiske indviklethed medfører, at der svindles kolossalt med EFs midler, specielt på landbrugsområdet. Hertil kommer, at EF ikke har magtet at sikre tilstrækkelig kontrol med sine indtægter. Forbrugere og skatteydere må betale herfor. Men selv de lovlige transaktioner kan udnyttes af storforetagender indenfor landbrug og handel til vinding på det offentlige bekostning.
- 2.9. Atomkraft** EF er dybt involveret i udviklingen af atomkraft. Selv om vi ikke vil have atomkraft i Danmark, bidrager vi gennem Danmarks indbetalinger til denne udvikling.
- 2.10. Arbejde på danske hænder** EFs bestemmelser om, at licitationer over 7 mill. kr. skal udbydes i EF-licitation, har i en række tilfælde medført, at udenlandske firmaer har fået arbejde i Danmark. Disse firmaer har i høj grad brugt deres egen, udenlandske arbejdskraft. Arbejde i Danmark er således ikke kommet danske lønmodtagere til gode. I mange tilfælde betyder det, at arbejdet er blevet dyrere for de danske skatteydere, fordi understøttelsen til danske arbejdsløse skal lægges oven i anskaffelsesprisen. Nye EF-regler medfører desuden, at samtlige offentlige indkøb over 1,4 mill. kr. skal tilbydes i alle EF-lande — også selv om danske leverandører og virksomheder står rede. En række EF-lande har stik imod de officielle regler støttet deres egne skibsværfter. Danske skibsværfters situation er blevet tilsvarende forringet.
- 2.11. Harmoniseringer** Modsat, hvad der blev lovet før den danske indtræden, har EFs harmoniseringer i en række tilfælde ført til sænkning af dansk standard. Det gælder f.eks. sikkerhedsbestemmelserne for elektriske artikler og tilladelsen af indførsel af kræftfremkaldende kosmetiske midler. Hertil kommer, at EF har gennemført harmoniseringer i en række sager, der på ingen måde kan

- gøres til genstand for internationalt samarbejde. Jordbærrenes størrelse og agurkernes krumning kan være eksempler.
- 2.12. Grønland** Grønland er imod det grønlandske folks flertal blevet trukket ind i EF. Hjemmestyret må have reel mulighed for selv at tage stilling til forholdet til EF. EF må ikke selv have lov til at pumpe propagandamidler ind i Grønland for at påvirke denne afgørelse til EFs fordel.
- 2.13. Afgiftspolitikken** EF søger at harmonisere afgiftspolitikken. Lykkes det, vil danske myndigheder ikke længere have mulighed for selv at bestemme, hvilken fordelingspolitik der skal gennemføres herhjemme. Det fælles beregningsgrundlag for momsens skal føres videre med en fælles EF-momsats. Ændres tredøgnreglen efter EFs hensigter, vil afgiftssystemet i Danmark bryde sammen, og offentlige indtægter må skaffes på anden vis. En tilsvarende følge vil det få, hvis det lykkes for EF at harmonisere spiritusafgifterne.
- 2.14. Sprog** Respekten for et lille land vises bl.a. ved, hvordan man behandler dets sprog. EF har sjoflet det danske sprog, der officielt er arbejdssprog i EF, men reelt er på vej ud. Det er en nedvurdering af Danmark, der her vises, og det er en svækkelse af danske forhandlingspositioner, fordi danske forhandlere skal arbejde på et sprog, der ikke er deres.
- 2.15. Forbrugerne** EF sætter konsekvent hensynet til producenterne over hensynet til lønmodtagerne og forbrugerne. Forbrugerpolitiske initiativer her i landet søges bremsede, og EF-administrationen vender det døve øre til ethvert progressivt forslag.
- 2.16. Uddannelser** Stik imod de løfter, der blev givet før Danmarks indtræden i EF, er der gennemført uddannelsesmæssige harmoniseringer, f.eks. for sygeplejersker og læger. Til skade for Danmark, som er afhængig af, at vi selv kan lægge eet højt uddannelsesniveau.
Samtidig har EF-kommissionen stillet en målsætning op om, at der skal indføres en »europæisk ånd« i undervisningen. Dette vil blot forøge den borgerlige indoktrinering i uddannelsessystemet.
- 2.17. Militært-industrielt kompleks** Stærke kræfter i EF søger i dag at sikre europæiske industrier profitterne ved våbenproduktion. Det skaber en fare for, at EF bliver rammen om et militært-industrielt kompleks.
- 2.18. Stormagtsdominans** EF er rammen om et system, hvor store stater søger at dominere små lande. De store stater, Vesttyskland, Frankrig og Storbritannien, fastlægger EF-lovgivning (f.eks. om valutaunionen) helt uden deltagelse af de andre medlemslande. Og de bry-

der rask væk EFs regler (f.eks. om industristøtte, karteller, importregulering o.s.v.), mens de små stater er tvunget til at overholde dem.

England har endvidere givet et eksempel på EFs stormagtsafhængighed gennem den behandling, danske fiskere har været udsat for.

2.19. EF-udenrigspolitik

På det udenrigspolitiske område er der sket en større samordning og koordinering af EF-landenes politik. Dette har tydeligt vist sig i FN, hvor EF-landene i stadigt større omfang er begyndt at optræde som en egentlig samlet blok

I forholdet til den tredje verden optræder EF som en imperialistisk blokdannelse. EFs politik på dette område sigter mod at fastlåse U-landene i deres nuværende afhængighed, således at en import af råvarer til »rimelige« priser fortsat kan sikres. Lomé-konventionen, som EF har indgået med en række U-lande sikrer ganske vist disse U-lande mere stabile priser for deres råvarer. Men samtidig fastlåses de i et afhængighedsforhold, hvormed EF også i fremtiden sikres de nødvendige råvarer. Den hjælp som ydes gennem »den europæiske udviklingsfond« (EFs bistandsorgan) har også medvirket til at fastlåse U-landene i et afhængighedsforhold.

2.20 Ulighed gennem lønpolitik

Gennem sin lønpolitik overfor sine ansatte har EF forstærket den økonomiske ulighed. Der er utallige eksempler på, at højt-lønnede embedsmænd i EF om måneden får udbetalt langt mere, end et folkepensionistægtepar får på et år. Samtidig betaler disse embedsmænd næsten ingen skat, fordi de beskattes efter EFs takster.

EF-parlamentarikerne bør ikke aflønnes ud fra disse synspunkter.

2.21. EF-propaganda

EF driver oplysnings- og propagandakontorer i København, kontraherer med reklamebureauer om valgpropaganda, udgiver skolebøger om EF, fører indsmigringskampagne overfor Grønland, driver kontrolvirksomhed med dansk overholdelse af EF-lovgivningen, osv.

En sådan reklamevirksomhed fra offentlige myndigheders side er fremmed for dansk sædvane — og en fare for demokratiet.

2.23. Vetoretten

Vetoretten gælder ikke i en hel række tilfælde. EF-beslutninger truffet i for eksempel Kommissionen, de såkaldte forvaltningskomiteer eller EF-Domstolen kan ikke standses af et enkelt land.

Desuden gøres der stadig forsøg på at undergrave veroretten. Der er planer om at indskrænke den betydeligt, når medlems-

- tallet stiger med de nye sydeuropæiske lande. Hertil kommer regeringens vægring ved at bruge den.
- 2.24. Udenrigspolitisk umyndiggørelse EF har indskrænket Danmarks ret til at indgå internationale aftaler med andre lande, også de nordiske. Samarbejde med de nordiske og østeuropæiske nabolande om miljøbeskyttelse, fiskeri, udenrigshandel osv. kan kun ske gennem Bruxelles.
- 2.25. EF-censur overfor lovgivningen En hel række lovgivningsinitiativer skal have EFs forhåndsgodkendelse før de kan vedtages af Folketinget. Det gælder for eksempel på miljøområdet, skærpelse af sundhedskrav til forskellige produkter, statslige beskæftigelsesforanstaltninger osv.
Og så er det ikke engang kendt hvilke initiativer Bruxelles har kvalt i fødslen.
- 2.26. På alle disse punkter vil SF arbejde for, at misforhold og overgreb bekæmpes, til gavn for den almindelige lønmodtagerbefolknings interesser.
-

Kapitel 3

Baggrunden

Hele denne udvikling og hele EFs undergravelse af dansk selvstændighed skal ses på en større international baggrund.

3.1. En verden uden sult

Vi lever i en verden, hvor mulighederne for at sikre os alle en menneskelig tilværelse er så store som aldrig før. Jorden er rig. Alligevel har der aldrig været så mange, som sulter. Denne tilstand må bringes til ophør. Sult må ikke længere findes.

SF støtter derfor den tredje verdens kamp mod undertrykkelse og udbytning. Der må sikres en mere retfærdig fordeling af jordens ressourcer og en bedre planlægning af deres anvendelse. Hvis den fattige verden skal kunne løse sine problemer, må den gøre sig fri af den afhængighed og udbytning, som den rige verden har påtvunget den, og opbygge en selvstændig økonomi, planlagt ud fra den brede befolknings behov.

FNs vedtagelse fra 1974 om en ny, økonomisk verdensorden peger frem mod et brud med markedsmekanismen i verdensøkonomien med det formål at sikre u-landene en større uafhængighed af de kapitalistiske i-lande. Men i FNs udformning er den ny, økonomiske verdensorden et kompromis mellem de u-lande, som styres af en overklasse, der er den rige verdens forlængede arm, og af de u-lande, som har gjort op med kapitalismen og er slået ind på en uafhængig kurs.

Vi har i vor tid mulighed for at sikre alle mennesker en tilværelse i materiel tryghed. Den mulighed unyttes ikke, blandt

andet fordi der anvendes kolossale ressourcer på militær oprustning. Det har aldrig tidligere været muligt at udslætte alt liv på jorden. En global afrustning må derfor sikre en tilværelse, hvor frygten for udslættelse ikke findes.

I dag fører de to supermagter an i kaprustningen. Hver gang, der anvendes en krone på oprustning, er de 75 øre anvendt af regeringerne i USA og USSR, som samtidig besidder de mest frygtelige kernevåben. Supermagternes kaprustning er ikke alene en trussel mod alt liv på jorden. Kaprustningen er også et gigantisk spild af ressourcer, som kunne bruges på at bekæmpe den fælles fjende: Sulten, nøden og elendigheden. Hver gang, der ødes en krone væk i kaprustningens navn, bruges der 5 øre på bistanden til folkene i den fattige verden.

USAs og USSRs kaprustning går hånd i hånd med supermagternes militære blokpolitik, sådan som den kommer til udtryk i NATO og Warschawapagten, og med deres undertrykkelse af små og mellemstore stater indenfor deres interessesfærer. Bestræbelserne på at fremme afrustningen er derfor også et bidrag til at opløse de militære blokke, mindske stormagtsdominansen og dermed sikre et verdenssamfund af ligeberettigede og uafhængige stater.

SFs holdning til internationalt samarbejde er bestemt af, hvordan det påvirker disse problemer, som er afgørende for vor fremtid.

3.2. EF — kapitalens redskab mod lønmodtagerne

EF er oprettet for at styrke kapitalismen i Vesteuropa efter 2. verdenskrig. EF er med til at hindre alle afgørende bidrag til en bedre planlægning og en mere retfærdig fordeling af jordens ressourcer. Det er således verdens største forbruger af råstoffer fra den fattige verden. Både økonomisk og militært søger EF at fastholde de tidligere kolonier som afhængige og undertrykte leverandører af billige råstoffer og arbejdskraft.

EF er en del af de system, hvor stormagterne dominerer de mindre stater. Fællesmarkedet domineres af USA. Det kan ikke — som påstået — sikre Vesteuropa større uafhængighed af supermagterne. Indenfor Fællesmarkedets grænser dominerer stater som Frankrig, England og — ikke mindst — Vesttyskland. Frem for at bidrage til en international balance på et lavere militært niveau forsøger stærke kræfter i dag at udvikle EF til et militært-industrielt kompleks. Europæisk kapital skal gennem EFs industripolitik sikres profitterne ved store våbenleverancer.

I kraft af EF-landenes samarbejde såvel på det udenrigspolitiske som det økonomiske felt, et samarbejde, som ønskes videreudviklet med dannelsen af et militært-industrielt kompleks, bærer Fællesmarkedet i sig kimen til en militær blokdanelse.

Af disse grunde fremfører SF to hovedindvendinger imod Fællesmarkedet:

EF bygger på princippet om, at nationalstaterne skal afgive suverænitet til et overstatsligt apparat. Og dette apparat fungerer oven i købet på rent kapitalistiske betingelser og kan ikke underkastes egentlig demokratisk kontrol.

Det strider imod de små staters interesser, og det er ikke nødvendigt for at få et mellemfolkeligt samarbejde til at fungere i praksis. SF er modstander af Romtraktatens overstatslige samarbejdsmodel og tilhænger af den mellemfolkelige, som ikke indebærer suverænitetsafgivelser.

Romtraktaten bygger endvidere på princippet om den fri etableringsret og kapitalens fri bevægelighed. Det skyldes ønsket om at styrke kapitalismen. I kraft af disse principper fremstår EF i dag som en ramme, indenfor hvilken skrankerne for kapitalens fri bevægelighed er nedbrudt. Det er først og fremmest de store, multinationale selskaber, og blandt dem ikke mindst de amerikanske, som har evnet at drage fordel af dette store marked. Fællesmarkedet er de multinationale selskabers fælles marked.

Planerne om en udvidet politisk og økonomisk integration er et forsøg på at tilgodese kapitalismens fremtid i Vesteuropa. Denne integration vil medføre en voksende umyndiggørelse af arbejderbefolkningen og en udhuling af de demokratiske rettigheder over en bred front. EF kan — med det økonomisk stærke Vesttyskland i spidsen — sætte ind med økonomisk eller anden tvang mod folkelige kræfter, der udfordrer kapitalismen.

SF vender sig derfor imod den form for internationalt samarbejde, som kommer til udtryk i Fællesmarkedet. Fællesmarkedet har endvidere styrket træk i de udviklede kapitalistiske samfund som centralisme og bureaukratisering, og det har øget den økonomiske ulighed. SF mener derfor ikke, at Fællesmarkedet kan omformes til et »arbejdernes Europa«.



Kapitel 4

Med SF mod EF

4.1. SFs mål

Et internationalt samarbejde kan ikke opbygges omkring de principper, der findes i Romtraktaten. Det strider imod lønmodtagernes og de små staters interesser. SF vil modarbejde Fællesmarkedet som international konstruktion. Det er derfor umiddelbart afgørende at standse udviklingen hen imod en økonomisk, politisk og militær union. Det er endvidere umiddelbart afgørende at fastholde veto-retten og sikre, at den bliver brugt.

Endelig er det umiddelbart afgørende at arbejde for, at EFs institutioner mister indflydelse ved, at der stilles og gennemføres forslag, som mindsker integrationen.

Selv om Danmarks tilknytning til EF ikke afgøres ved det direkte valg til EF-parlamentet, men ved et dansk valg, er der grund til at understrege, at Danmark kan bidrage til Fællesmarkedets nedbrydning ved at træde ud af EF. Det er SFs mål.

SF vil udbygge sine kontakter til venstrekræfterne i de andre EF-lande. Et sådant samarbejde skal tjene til at koordinere den samlede kamp mod multinationale selskaber og stormagter.

En afgørende udvidelse af den arbejdende befolknings demokratiske rettigheder og en decentralisering af magten er den afgørende forudsætning for at finde en vej ud af Vesteuropas politiske og økonomiske kaos i dag. Ethvert skridt på denne vej, ethvert fremskridt mod virkeligt demokrati, vil betyde et brud med hele EFs grundlag. Derfor arbejder tiden mod EF. Efterhånden som folkelige bevægelser demokratiske krav slår igennem vil modstanden mod EF vokse.

EF-modstanden må styrkes og koordineres gennem et samarbejde mellem alle de progressive kræfter i og udenfor EF. Fagbevægelsens kamp mod de multinationale selskaber på tværs af grænserne er særlig vigtig.

Internationale strejke- og sympatiaktioner, koordinering mellem arbejdspladserne indenfor det samme multinationale selskab, fælles krav til virksomhedsdemokrati, arbejdsmiljø osv. skal indgå i denne kamp. Det gælder også forbedrede kontakter til NFS (Nordens Faglige Samarbejdsorganisation) og EFS (Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation).

I første omgang må de partier og organisationer, som har forstået nødvendigheden af at fjerne EF, opbygge et tæt samarbejde med henblik på at udbrede modstanden, efterhånden som modsætningerne i EF skærpes. SF vil — som et første skridt til et sådant samarbejde — indkalde til en international konference for EF-modstandere.

Hvis modstanden skal styrkes afgørende, må den udvikle sig hen imod virkelig international solidaritet.

4.2. Alternativet

Danmarks fremtid er ikke afhængig af medlemsskabet af Fællesmarkedet. Udenfor Fællesmarkedet kan vi, ganske som bl.a. Norge og Sverige, Schweiz og Østrig, sikre vor industrieksport i kraft af det frihandelsområde for industrivarer, der i dag findes i Vesteuropa. Der betales ikke told for industrivarer mellem vesteuropæiske lande i dag. Og Danmarks industrieksport udgør 70% af den samlede danske eksport.

En udtræden vil give visse øjeblikkelige tab for landbrugs-eksporten, men langt fra så store, som tilhængerne hævder.

Danmark eksporterer i stigende grad landbrugsvarer til områder udenfor Fællesmarkedet. Et Danmark udenfor EF vil — ganske som tilfældet var før medlemsskabet — have mulighed for at eksportere landbrugsvarer ind i EF. Det begrænsede tab, en udtræden vil give for landbrugseksporten, bør vi bære. Spørgsmålet om medlemsskabet af Fællesmarkedet er ikke et økonomisk spørgsmål, men et politisk. Det drejer sig om, hvordan interantionalt samarbejde bør tilrettelægges, ikke om eksport af smør og flæsk.

En udtræden af Fællesmarkedet betyder ikke et farvel til samarbejdet med andre vesteuropæiske lande. Indenfor den ramme, det vesteuropæiske frihandelsområde udgør, kan Euro-paradet og dets rådgivende forsamling, der omfatter alle vesteuropæiske lande, også de nordiske, formidle samarbejde om de få, store spørgsmål, der kræver internationale løsninger for at kunne løses i lønmodtagernes interesse.

Ikke mindst et udbygget samarbejde mellem de nordiske lande vil på kort sigt være en del af et alternativ til EF. De nordiske lande er som EF kapitalistiske, men da der er et både sprogligt og et vist kulturelt fællesskab, er det alligevel naturligt, at et sådant samarbejde udbygges.



Kapitel 5

SF i Folketinget og EF-parlamentet

- 5.1. Som det fremgår af dette program mener SF ikke at EF kan bruges til at fremme arbejderklassens kamp for socialistisk demokrati. I hele sin opbygning, er EF et redskab for den multinationale kapital og vendt mod arbejderklassen. EF er derfor en hindring der må fjernes på vejen mod socialisme. Det gælder også det såkaldte »Europa-parlament« der kun har til opgave at styrke EF-integrationen og give den et falsk skær af demokrati.
- EF-parlamentet er en overstatslig institution, der hidtil har fremmet integrationen og harmoniseringen i EF. Denne tendens vil blive styrket med det direkte valg. SF vil derfor modsætte sig, at EF-parlamentet får forøget sine muligheder for at fremme integration og harmonisering ved, at EF-parlamentet får flere beføjelser og flere midler til sin rådighed.
- 5.2. SFs opgave i EF-parlamentet er at modarbejde EF.
- Der skal i EF-parlamentet samles så mange informationer om EFs virksomhed som muligt. Hertil er EF-parlamentet egnet, fordi informationer meget tidligt kan hentes her i overskuelige former og i mængder, som langt overgår, hvad det er lykkedes at presse EF-tilhængerne til i Folketinget. Disse informationer skal først og fremmest bruges til at give det danske folk ren besked om Fællesmarkedets virksomhed, fordi EF-tilhængerne hidtil har unddraget befolkningen reel viden om forholdene i EF. Reel viden om forholdene i EF vil styrke modstanden mod Fællesmarkedet.
- SF vil fremsætte forslag om, at der indføres fuld offentlighed omkring alle EF-spørgsmål.
- 5.3. Informationerne skal endvidere bruges i Folketinget og dets markedsudvalg for at øge den parlamentariske kontrol med EF. SF vil derfor arbejde for, at Folketingets arbejdsvilkår forbedres, således at den parlamentariske kontrol styrkes.
- Dette gælder også den parlamentariske kontakt til de nye danske EF-parlamentsmedlemmer. Der bør fastlægges regler for orienterings-, møde- og konsultationspligt for EF-parlamentarikerne i forhold til Folketingets markedsudvalg. De må knyttes til den hjemlige opinion og folkelige kontrol.
- SFs egne repræsentanter i EF vil blive pålagt et snævert kontaktforhold til hovedbestyrelse og folketingsgruppe.
- SF vil endvidere tage initiativ til, at Folketinget i højere grad beskæftiger sig med EF-spørgsmål. Det vil øge den offentlige

interesse for Fællesmarkedet og dermed skærpe kontrollen med, hvad der egentlig sker.

5.4.

1.
SF vil i EF-parlamentet stemme efter de retningslinier, der er angivet i dette valgprogram. SF koordinerer arbejdet i Folketing og markedsudvalg hermed, men følger iøvrigt i Folketingets organer vor hidtidige praksis, som er at tage stilling til forslagene efter deres indhold.

2.
Men EF-parlamentet er imidlertid et overnationalt EF-organ, og SF anerkender ikke EF-parlamentets ret til at træffe beslutninger, der binder Danmark. I konsekvens heraf stemmer SF imod EFs samlede budget. SF vil ligeledes stemme mod alle forslag, der anerkender EFs nuværende beføjelser eller udvider EFs myndighed til at træffe beslutninger, der binder medlemsstaternes regeringer og folk.

3.
SF vil støtte forslag, der svækker integrationen, og forslag der iøvrigt er i overensstemmelse med SFs program og derfor ikke betyder en anerkendelse eller udvidelse af EFs beføjelser, f.eks. initiativer der er i den internationale solidaritets interesse.

4.
I alle andre spørgsmål undlader SF at stemme.

5.
Tvivlstilfælde og fortolkningsspørgsmål afgøres i samråd med partiets ledelse og det af HB nedsatte EF-udvalg.

5.5.
SF vil i EF-parlamentet tilslutte sig den eurokommunistiske gruppe under forudsætning af, at gruppen forbliver et praktisk arbejdsfællesskab, hvor ingen søger at påtvinge hinanden synspunkter.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk